

آیا واقعاً لازم است هر یکشنبه به کلیسا بیایم؟

شاید بهتر باشد این پرسش را بدون آن سنگینی و فشاری که گاهی از آن انتظار می‌رود، مطرح کنیم. وقتی حضور در کلیسا را صرفاً یک «وظیفه» بدانیم، آن را به قانونی تبدیل می‌کنیم که یا باید انجامش داد یا از آن تخلف کرد؛ در حالی که کلیسا، به‌ویژه در سنت ارتدوکس، روز یکشنبه و گرهمایی مؤمنان را صرفاً یک الزام بیرونی نمی‌داند.

پس بیایید سؤال دیگری بپرسیم:

آیا می‌توان عضوی از یک بدن بود و در عین حال از آن بدن جدا و غایب ماند؟ ممکن است کسی خانواده‌اش را از کیلومترها دورتر دوست داشته باشد؛ اما نمی‌تواند سر سفره در کنار آنان بنشیند. و در این میان چیزی واقعی از دست می‌رود؛ چیزی که هیچ میزان محبت و دلبستگی از راه دور نمی‌تواند کاملاً جایگزین آن شود. کلیسا نیز چنین است.

کلیسا از ما نمی‌خواهد که هر هفته فقط یک «وظیفه مذهبی» را انجام دهیم و یک تیک در فهرست عباداتمان بزنیم.

کلیسا به ما یادآوری می‌کند که مسیحیان ایمانی انفرادی و جدا از یکدیگر ندارند. ما اعضای بدن مسیح هستیم و برای نیایش، شنیدن کلام خدا، و به‌ویژه شرکت در مراسم مقدس الهی و عشای ربانی در کنار یکدیگر گرد می‌آییم.

گرهمایی ما فقط یادآور وجود کلیسا نیست؛ بلکه در آن لحظه، کلیسا به‌عنوان بدن مسیح، در میان ما

به صورت زنده و آشکار حضور می یابد.

پس بله، بیا.

نه از این جهت که اگر نیایی مجازات می شوی؛

نه برای اینکه فقط یک قانون را رعایت کرده باشی؛

بلکه چون تو عضوی از چیزی هستی که در کنار یکدیگر بودنِ اعضایش معنا و کمال خود را آشکار می کند.

ما برای یکدیگر نیازمندیم.

وقتی یکی از اعضای بدن غایب است، چیزی از آن جمع کم می شود.

و آن یک نفر، تو هستی.

پس یکشنبه بیا؛ نه فقط برای اینکه کلیسا به تو نیاز دارد، بلکه برای اینکه تو نیز به کلیسا، به جماعت

ایمانداران، به عبادت مشترک، و به حضور در بدن مسیح نیاز داری.

حسین جان لطفاً اینم تو اون مقالات اضافه کنی متشکرم